

KALÁSZ MÁRTON

Hanyatlás

1

Aleš Štegernek

Rilkénk kézírásán e snörkelkék: de szándékolt cikornyák
 s mint Raron felől nézve kiseded Rhône völgye – két-érvűen
 két könyvlap szembeérő oldalán? S miért ne
 sugározhatná vissza, élő táj, a műnek s a halottnak
 nyári derűjében önelégültségét: névben igézetét
 több múlhatatlanságra. Fönti temető –
 templom falához temettetni csaknem gyönyör-e? Ha épp
 „senki álmának lenni” mégse pillánk kedve – annyi hívság,
 rendjét miben mérné is, ki-ki gesztusát
 nem múltában, hiú magánynak. Rose, majd reiner Widerspruch
 hanyatló ellentmondás. Véges-e –
 minden támasz aztán mégse lesz emberi: térben-hagyás, rég
 önmaguk sarkallt géniusza. Hátra itt vagyunk –
 érvben, végelmondásban. Álmom vak is álmodja – Senki ma?

2

Lesve, nem másutt sűrűsödnek a hó,
 abban se: ha hó káprázat. Odakint: negyven fok van.
 A redőny révült résein a fény
 néma, vergődhetnék – nem másutt felhőtlen, radar
 kíván ma költözve bejönni? Öldöklődik a város
 minden rossz résen: amint ha élni kinthagy,
 amint alá úgy is, amint épp földlakó hangban bentveszne: köpj.
 Ahogy e vijjogás rémült szív-hangja: vélhetnünk csak –
 rettegve, kit jelölt nem is épp mire: éjfél, aztán? A vég
 ma hang szerint percenként úton van – ha értünk,
 s én kérdehetném? Ép mozgótól, rangunk: „tűsz széptevés”?
 (A pokol, amíg lopva: még pokol, nem testünk tornáca. Sűrűdhetnék a hó
 más képletében. Érdj hamar haza, érdj testben haza –
 csak e könnyű könny lopódzhatnék hozzád, tiltott hó-felhőcskénken át.)

3

*Belőle se a vers, nyegle a fordulat
szólva: s kinyűvődnék, akár csontváz a szokvány
test hájából. Németül – bármid, más utópia is,
sejts a pince mélyén oly ládát; föl, s ha kint veted –
élve, két hullámban: érleljenek? Folytasd, bizarr
minden túlságosan – volna utolsó
dal, hajtó szennyre annak előtte lett. Vigasztalódsz –
vers se kell már vigasztalnod. Mert bármire,
vigaszra alkalmatlan – láttad, nem hiszed, téjjel a szem-
közi tetőn két hollónk éjt mosdva: ihletett? Holt tér művünk monológ
Léthe – afelől csapjunk mi csak, elvonomló
szökés-létünkhöz lent csitult hullámokat. Udvariasan,
„elcsúsztatna végig, uram”? El, ma ne kezdő rejtekig –
azonos csak előtünk volt, ha még utánunk lett: a rejtek közelebb.*

4

*„Tudod, Uram, mi a sétálócédula?”
(Távozó fohásza) Valóban – mielőtt
elsóhajthatnám végre magam innen, még bolyongjam
lelkük körbe százszor, s hogy nem maradt
birtokomban, a Hozzád kiáltok tépázott kottamásolata sem.
(Ha H.-ra utalnék, ma: sértő asztalos
másként kényesebb értő foglárnál!) Tudtunk ily szépet mondani,
s mondtuk – ánemóne, olvasom mosollyal; ma á, ne mondd
ritkult nyelv-tréfa válaszom? A tréfa rég
híves bor-varak kertjéig áradt föl... Lent a bizonyos, s
körtánccal övezett Fa addig földdé roskadott.
Tudom, Uram, téves: sétálócédula.
Kint hogy hátat fordítva még e mosolyon akadozom.
Csakhogy nem hinnők el: itt évre – más. Amint értetlen: oltalom.*